Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1906* | *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 9*

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Κύριε μαρκήσιε, ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη ἔχει συνοπτικὴν διαδικασίαν διὰ τοὺς καταδρομεῖς. Νὰ φυλάξετε λοιπὸν αὐτὴν τὴν κορδέλλαν, μὲ πολλὴν προσοχήν. Ὁ ἐξάδελφός μου Γεώργιος Βλάκφορδ λυβερνᾷ τὴν κορβέτταν *Ἀστόν*. Ἂν σᾶς ἐτύχαινε νὰ τὸν συναντήσετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ δείξετε αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον, καὶ, διὰ τὴν ἀγάπην μου, δὲν θὰ σας κρεμάσουν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπῆρε τὸ ἐνθύμιον καὶ *ἐχαιρέτισε ὑποκλινέστατα.*

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως, μυλαίδη, ἀπήντησε πάλιν,—δέχομαι αὐτὴν τὴν κορδέλλαν, καί, ἂν ἡ κακοτυχία μὲ κάμῃ νὰ συναντήσω, ὅπως τὸ λέγετε τόσον καταδεκτικά, τὸν ἔνδοξον Γεώργιον Βλάκφορδ, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους μου.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις ἐθεωρήθη ὡς κομπορρημοσύνη, ἀνεβίβασεν ὅμως ἕνα μορφασμὸν εἰς τὰ ὠχρὰ καὶ λεπτὰ χείλη τῆς ταπεινωθείσης Ἀγγλίδος...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ διασκέδασις εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κορύφωμά της. Οἱ χοροὶ ἦσαν ζωηρότατοι.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, τέλειος χορευτής, συνεχόρευσε μὲ τὴν σύζυγον τοῦ Διοικητοῦ εἰς *μίαν παβάναν*, ὅπου ὅλοι ἐθαύμασαν τὰ χαρίσματα τῆς καλῆς του ἀνατροφῆς.

Ἔλαβε μέρος, μὲ κομψοπρέπειαν ὄχι μικροτέραν, εἰς *μίαν καδρίλιαν* μὲ νέα σχήματα, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο ὅτι εἶχαν ἀνευρεθῆ εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Μαλμαιζών, ὀλίγους μῆνας προτοῦ ὁ στρατηγὸς Βονακάρτης ἀνταλλάξῃ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου Ὑπάτου μὲ τὸν τίτλον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ συγκλονίσῃ τὴν οἰκουμένην...

Ἐνῷ τὰ ὡρολόγια τοῦ διοικητηρίου ἐσήμαιναν τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὰς ἕνδεκα, ὁ Κλαβαγιὰν ἐχαιρέτισε τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ, διότι δὲν ἔμενεν ἕως τὸ τέλος τῆς ἑσπερίδος, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἡμικρανίας, ἡ ὁποία τοῦ ἦλθεν αἰφνιδίως καὶ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ πέσῃ ἀνωρὶς νὰ κοιμηθῇ.

Καί, πάντοτε μειδιῶν, πάντοτε φιλοφρονέστατος, ἐχαιρέτισε τὴν ὀμήγυριν ὡς ἄνθρωπος σκοπεύων νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ τὴν ἐπιοῦσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Ἐνῷ ὁ μαρκήσιος Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν ἐχόρευεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ, οἱ δύο ναῦται Ἐδὲλ καὶ Οὐσταρίτζ, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν μικρὸν Γουλιέλμον Τερνάν, ἔδαζαν εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε κακονίσῃ ὁ νεαρὸς ὑπαρχηγὸς τοῦ Σουρκούφ.

Εἶχαν λάβῃ καλὰ τὰ μέτρα των. Τὰ δωμάτιά των, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔβλεπαν πρὸς τὸ μέρος μιᾶς μάνδρας, καὶ ἡ μάνδρα αὐτὴ εὑρίσκετο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀκτῆς.

Διὰ νὰ μὴν ἀφυπνίσουν τὰς ὑποψίας τῶν Ἰνδῶν ὑπηρετῶν, οἱ δύο ἄνδρες εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ πάρουν τὸν συντομώτερον δρόμον, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀμμουδιάν, καὶ ν' ἀρχίσουν ἐκεῖ ἀμέσως τὸ ἔργον των.

Τὸ κτίριον τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἦτο διόλου ὑψηλόν. Εἶχεν ἓν μόνον πάτωμα, ὅπως τὰ περισσότερα σπίτια τῶν ἀποικιῶν, καὶ ἡ στέγη του, σχεδὸν ἐπίπεδος, ἐστηρίζετο ἐπάνω εἰς μίαν σειρὰν στύλων κ' ἐσχημάτιζεν ἓν εἶδος στοᾶς ὀλόγυρα εἰς τὸ οἰκοδόμημα. Ἦτο λοιπὸν εὔκολον δι' ἀνθρώπους γυμνάσιον νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ καταβοῦν ἕως τὸν κῆπον, ἂν μάλιστα ἐπιάνοντο ἀπὸ τὰ στερεὰ κλαδιὰ μιᾶς ἰνδοσυκῆς, ποῦ ἦτο ἐκεῖ φυτρωμένη.

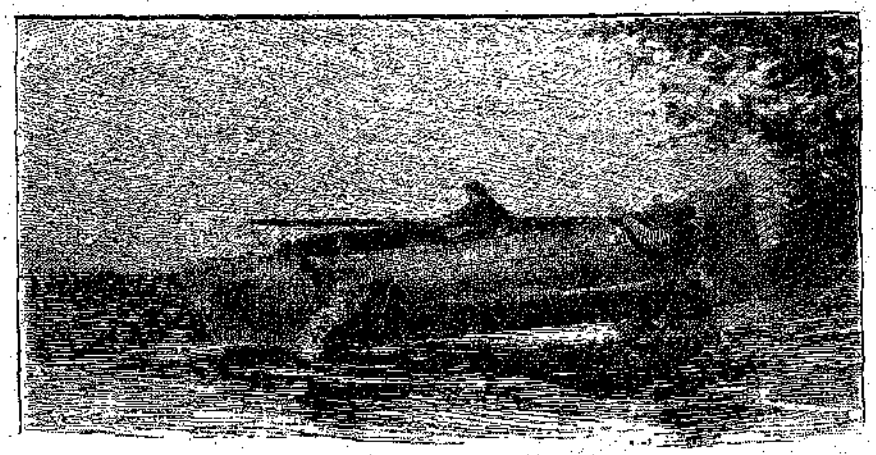

«Ἡ βάρκα ἐγλύστρησε...» (Σελ. 67, στ. α.)

Πρῶτος ὁ Ἐδὲλ ἐξεκίνησεν. Ἦτο ὁ δυνατώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ναύτας. Ἔδεσε στερεὰ εἰς τὴν ράχιν του τὸ δέμα τῶν ρούχων ποῦ ἔπαιρναν μαζί των, καὶ ἄφισεν εἰς τὸν Οὐστερίτζ τὰ τρόφιμα. Δεύτερος ἐπέρασεν ὁ Οὐίλ, καὶ δὲν εἶχε νὰ φροντίσῃ παρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του. Μὲ τὴν ἐξάσκησιν καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα ποῦ εἶχαν εἰς τὴν γυμνάσιον, οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μάνδρας.

Ἐκεῖ, ἐστάθησαν ὀλίγας στιγμὰς ἀκίνητοι, μὲ τὴν ἀκοήν των προσεκτικὴν ν' ἀκούσουν. Ἐπρόκειτο νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου, ὅταν ἕνας κρότος ρυθμικὸς τοὺς ἔκαμε νὰ ριγήσουν.

Ἦσαν βήματα ἀνθρώπων, καὶ ἀντηχοῦσαν ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτον τοῦ παραλιακοῦ δρόμου.

Οἱ φυγάδες ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοήν των καὶ ἐζάρωσαν δίπλα εἰς τὸν σανιδένιον τοῖχον. Μία περίπολος σπαχήδων ἐπέρασε σχεδὸν ξυστὰ ἀπὸ τὸν φράκτην.

Ἀλλά, πολὺ ὀλίγον φιλύποπτοι κατὰ τὴν συνήθειάν των, οἱ ἰθαγενεῖς στρατιῶται δὲν ἐγύρισαν κἂν νὰ κυττάξουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ὅταν ὁ κρότος τῆς πορείας των ἔσβυσεν εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, ὁ Ἐβέλ, ὁ Οὐσταρίτζ καὶ ὁ Γουλιέλμος ἐσκαρφάλωσαν κ' ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράκτην. Μὲ σιγανὰ βήματα ἐβάδισαν κάτω ἀπὸ τὰ μαγγιόδενδρα καὶ τὰς ἰνδοσυκέας, ποὺ ἐσκίαζαν τὴν παραλίαν, διὰ νὰ φθάσουν ἕως εἰς τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, ὅπου ἦτο κτισμένος ὁ νεώσοικος τῆς λέμβου τοῦ διοικητοῦ.

Ἔφθασαν ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ τὸ ὡρολόγι τοῦ φρουρίου ἔρριπτεν εἰς τὴν ἠχὼ τὸν κτύπον τῆς μισῆς ὥρας μετὰ τὰς δέκα.

Κανεὶς δὲν ἐφύλαττεν εἰς τὰ πέριξ τοῦ πλινθοκτίστου περιπτέρου.

— Καρδιά, παιδιά μου! διέταξεν ὁ Ἐβέλ. Στὴ δουλειά μας γρήγορα!

— Ἔλ' ἀπ' ἐδῶ, πιτσοῦνί μου, εἶπεν ὁ Πιαρίλιος εἰς τὸν Γουλιέλμον, ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ δείξῃς ὅτι σὲ ὠφέλησαν τὰ μαθήματά μας καὶ πῶς θὰ γίνῃς μοῦτσος ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Ὁ Οὐὶλ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὸν κεντρίσουν. Ἦτο παραπολὺ ὑπερήφανος διὰ τὸ μέρος του, ὥστε ἔβαζεν ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νὰ τὸ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα.

— Μὴ φοβᾶσαι! ἀπήντησε, μιμούμενος τὸν ἀμέριμνον τόνον τῶν συντρόφων του.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ περισσοτέρας ἐξηγήσεις, ἐτύλιξε γύρω εἰς τὴν μέσην του τὸ παλαιμάρι, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ καταβῇ μέσα εἰς τὸν νεώσοικον.

Ὁ καιρὸς ἦτο μετρημένος, τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας λογαριασμένα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐννοοῦν μὲ μιᾶς λόγια καὶ νὰ ἐνεργοῦν γρήγορα. Ἀλλὰ ὁ κοινὸς κίνδυνος τοὺς ἔκαμνε νὰ μαντεύουν ἀμοιβαίως τὰς σκέψεις των.

Ὁ Ἐβέλ ἐστηρίχθη καμπουριασμένος εἰς τὴν βάσιν τοῦ τοίχου. Ὁ Οὐσταρίτζ ἀνέβη εἰς τὴν ράχιν του. Μ' ἕνα πήδημα, ἐλαφρὸς σὰν γάτος, ὁ Οὐὶλ ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὴν ράχιν τοῦ πρώτου, καὶ ἔπειτα εἰς τοῦ δευτέρου. Ἐχρειάζετο ὅμως ἀκόμη μισὸ πόδι διὰ νὰ φθάσῃ ἕως τὸ παράθυρον.

— Μὴ φοβᾶσαι! εἶπε τότε καὶ ὁ Ἐβέλ.

Καὶ ὁ Βρετόνος αὐτὸς Ἡρακλῆς, ἐφούχτωσε τοὺς ἀστραγάλους τοῦ Βασκου, καὶ τὸν ἀνεσήκωσεν, ἐνῷ μαζί του ἀνεσηκόνετο ὁ μικρός. Ὁ Οὐὶλ ἔβαλε τὰ χέρια του εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου.

Μὲ μίαν δυνατὴν ἀνάπαλσιν εὑρέθη καθισμένος καβαλλικευτά, καὶ ἤρχισε νὰ ξετυλίγῃ τὸ σχοινί του.

Ὁ Οὐσταρίτζ καὶ ὁ Ἐβέλ ἐκράτησαν γερὰ τὴν μίαν ἄκραν, ἐνῷ ὁ μικρὸς ἐγλυστροῦσε ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ τοίχου καὶ ἐπήγαινε ψηλαφητὰ γύρω εἰς τὴν βάρκαν.

Οἱ δύο ναῦται ἄφισαν τὴν θέσιν των, καὶ ἦλθαν ἀπὸ τὸν τοῖχον κολλητὰ εἰς τὴν μεγάλην ἀναξόθυραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ἡ βάρκα.

— Ἔ, μικρούλη; ἠρώτησεν ὁ Ἐβέλ, βλέπεις φεγγερὰ αὐτοῦ μέσα;

— Ὄχι καὶ τόσο, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος· μὰ ἡ δουλειὰ γίνεται.

— Θὰ εἶνε κόπος νὰ βγῇ ἡ φελοῦκα ἀπὸ αὐτοῦ μέσα;

— Μπᾶ! θὰ χρειασθῇ μιὰ σπρωξιά. Ἀλλὰ μιὰ μονάχη. Ἡ βάρκα εἶνε ἁρματωμένη. Δὲν μένει παρὰ νὰ πέσῃ στὸ νερὸ καὶ νὰ *ἰσσάρωμε* τὸ πανί.

— Τράβα λοιπὸν τὰ σίδερα τῆς πόρτας καὶ ἄνοιξέ μας νὰ 'μποῦμε.

Ἀπ' ἔξω, οἱ δύο ἄνδρες ἤκουσαν τὸν Γουλιέλμον ποὺ ἔβαζεν ὅλην τὴν δύναμίν του διὰ νὰ βγάλῃ τοὺς σιδερένιους μοχλούς, ποὺ ἐκρατοῦσαν στερεωμένα τὰ θυρόφυλλα. Ἀγωνία τοὺς ἐκυρίευσε διὰ μίαν στιγμήν. Οἱ μοχλοὶ εἶχαν συρθῆ πολὺ καλά. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ μία κλειδαριά. Πῶς λοιπὸν ν' ἀνοίξουν τὴν θύραν, ἀφοῦ δὲν εἶχαν τὸ κλειδί;

Ὁ Οὐὶλ ἐφώναξεν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν:

— Σπρῶχτε τὸ δεξὶ θυρόφυλλο, καὶ θὰ μπῇ μέσα. Αὐτὸ κρατεῖ ὅλην τὴν πόρταν.

Μία τρομερὴ σπρωξιὰ μὲ τὲς πλάτες των ἔδειξεν ὅτι ὁ μικρὸς εἶχε δίκαιον.

Ἀλλὰ τότε ἄλλη ἀφορμὴ φόβου τοὺς ἔκοψε τὴν ἀναπνοήν.

Βήματα ἀντήχησαν εἰς τὸν δρόμον, Ἦτο ἡ περίπολος χωρὶς ἄλλο, ἡ ὁποία ἐπέστρεφεν.

Ἔσπρωξαν σιγὰ-σιγὰ τὰ θυρόφυλλα διὰ νὰ ξαναλείσουν. Κατόπιν, κρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ φορεῖον τῆς βάρκας, ἔμειναν ἐντελῶς ἀκίνητοι, ἐντείνοντες τὴν ἀκοήν μὲ προσπάθειαν γεμάτην ἀπὸ τρομάραν.

Ἡ περίπολος ἐπλησίασεν. Ὁ ρυθμικὸς κρότος εἴκοσι ποδῶν ἐκτυποῦσε κανονικῶς τὸ ἔδαφος καὶ τὸ ἔκαμνε νὰ τρέμῃ. Μίαν στιγμήν, τοὺς ἐκυρίευσεν ἡ τρομάρα. Εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ περίπολος διέκοπτε τὴν πορείαν της κ' ἐσταματοῦσε.

Ἀλλὰ ὁ φόβος των γρήγορα ἐπέρασε. Τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Τότε ὁ Ἐβέλ, ὁ Οὐσταρίτζ καὶ ὁ Γουλιέλμος Τερναν ἤνοιξαν πέρα-πέρα τὰ δύο θυρόφυλλα καὶ ἔκαμαν τὰς ἑτοιμασίας των διὰ νὰ κυλίσουν τὸ ἅρμα τῆς λέμβου ἐπάνω εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Ἤκουσαν μακρὰν τὴν ἀσημένιαν φωνὴν τῶν ὡρολογίων τῆς πόλεως, ποὺ ἐτίναξαν ἑνδεκα κτύπους κανονικοὺς εἰς τὸ κοιμισμένον διάστημα.

Ὁ Ἐβέλ ἐδούθισε τὸ βλέμμα του εἰς τὰ σκότη, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο στρωμένος ὁ ὁρίζων. Εἶδε μίαν λευκὴν γραμμὴν νὰ σέρνεται σὰν φεῖδι, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Ἡ παλίρροια, ἐψιθύρισεν. Ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει. Ὁ καπετάνιος ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ.

— Ὁ καπετάνιος εἶπε πῶς θὰ μπαρκάρωμε τὰ μεσάνυχτα, εἶπε μὲ ἀποφθεγματικὸν ὕφος ὁ Πιαρίλιος Οὐσταρίτζ. Ἔχομε μία ὥρα νὰ τὸν περιμένουμε.

— Φθάνει νὰ μὴ βγῇ ὡς τότε τὸ φεγγάρι! ἀνεστέναξεν ὁ Βρετόνος.

— Μπᾶ! ἐψιθύρισε μὲ φαιδρὸν τόνον ὁ μικρὸς Οὐὶλ· ὁ καλός μας ὁ Θεὸς μᾶς ἐπροστάτευσεν ἕως τώρα. Καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

— Λαμπρὰ τὰ εἶπες, μικρούλη! ἐπεδοκίμασεν ὁ Βρετόνος. Λοιπὸν ἂς ἔχωμε θάρρος κ' ἐλπίδα, καὶ ἂς περιμείνωμε.

Καὶ, διὰ νὰ περιμένουν ἀναπαυτικώτερα, ἀνερριχήθησαν μέσα εἰς τὴν βάρκαν, κάτω ἀπὸ τὸν μουσαμᾶν, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο σκεπασμένη διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα ἦτο κίνδυνος μὴν κρυπτήσουν τὰ ξύλα της.

— Εἶμαι τῆς ἰδέας, εἶπεν ὁ Ἐβέλ, πῶς μποροῦμε καὶ νὰ τὸν πάρωμε λιγάκι...

— Κοιμήσου, ἂν θέλῃς, συγκατένευσεν ὁ Βάσκος. Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν καπετάνιο.

Καί, ἀφοῦ ἐξανάκλεισε διὰ δευτέραν φορὰν τὸ θυρόφυλλον, ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἔγέμισε μὲ καπνὸν μίαν παλαιὰν πίπαν, τὴν ὁποίαν ἤναψε μὲ τὰ πυριόβολά του.

— Μὴ βάλῃς τοὐλάχιστον φωτιὰ στὴν τροφαποθήκη! τοῦ ἐφώναξεν ὁ Ἐβέλ, ἐνῷ ἐξηπλώνετο τεμπέλικα ἐπάνω εἰς τὸ διπλωμένον πανὶ τῆς βάρκας, εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἱστοῦ της...

Ὁ προσωρινὸς ὕπνος τοῦ ναύτου δὲν διήρκεσε πολλὴν ὥραν. Ἕνα σφύριγμα ἀπαλώτατον ἦλθεν εἰς τὴν χαραμάδα τῆς θύρας. Ὁ Οὐσταρίτζ εὑρέθη ὄρθος.

— Προσοχή, ναύτη! Ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια σου. Κάποιος ζυγόνει.

Κάποιος ἐζύγονε πραγματικῶς, καὶ δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ Ἰάκωβος.

Ἔμειναν κατάπληκτοι οἱ τρεῖς σύντροφοι ὅταν εἶδαν τὸν νεαρὸν καταδρομέα νὰ ἐμφανίζεται μὲ στολὴν ἐσπερίδος— κοντὸ πανταλόνι, ὑποκάμισον μὲ δαντελλωτὸν πρόσθιον, τριπλὸν μὲ μεταξωτὴν κορδέλλαν, καὶ σπαθὶ μὲ λαβὴν *σιντεφένιαν* εἰς τὸ πλευρόν.

— Μπᾶ! καπετάνιε μου, ἠρώτησεν ὁ Ἐβέλ, μὲ τὰ μάτια του γουρλωμένα, μὲ αὐτὰ τὰ στολίδια σκοπεύετε νὰ σηκωθῆτε στὰ πανιά; Καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ εἴχατε καμμιὰ τσεράδα.

— Ἀγόρι μου, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ νέος, δὲν ἔχω καιρὸν ν' ἀλλάξω φορέματα. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν χορόν. Ἐμπρός, νὰ μπαρκάρωμε ἀμέσως. Θὰ κυττάξω νὰ πάρω καμμιὰ ἄλλη φορεστὰ στὸ πέλαγος. Ἐμπρός, χώπ! Ἔξω τὴν ἄκατον!

Ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Πιαρίλιος δὲν ἐπεριμέναν νὰ τὸ ἀκούσουν ἐκ δευτέρου. Ἠσαν ἕτοιμοι.

Ὁ χειρισμὸς τοῦ ἅρματος ἦτο εὐκολώτατος. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι, ἐννοοῦν θαυμάσια τί χρειάζεται διὰ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὰς εὐκολίας τῆς ζωῆς. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ λόρδος τὰ εἶχε κάμει ὅλα τέλεια.

Μόλις ἐξέσφιξαν τοὺς *μπόσσους* καὶ ἔλυσαν τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ σῶτρα στερεωμένα εἰς τοὺς τοίχους, ἡ βάρκα ἐγλύστρησε γρήγορα ἐπάνω εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ράβδους, ὅπου ἦσαν τατριασμένοι οἱ βαθουλωτοὶ τροχοὶ τοῦ φορτίου. Μὲ μεθοδικὴν καὶ ἀθόρυβον ὤθησιν ἦλθε κατόπιν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀμμοδιᾶς, εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἀλμυρὸν νερό.

Ἐκεῖ, δὲν εἶχαν πλέον παρὰ νὰ βγάλουν τὴν σκηνήν, νὰ βάλουν εἰς τὴν θέσιν του τὸ ἀφαιρετὸν πηδάλιον καὶ νὰ περιμένουν τὰ πρῶτα φουσκώματα τῆς καλιρροίας.

Δὲν ἠναγκάσθησαν νὰ περιμείνουν πολλὴν ὥραν. Αἱ σιδηροδρομικαὶ ράβδοι ἐπροχωροῦσαν ἀρκετὰ βαθυά εἰς τὸν αἰγιαλόν, τόσον ὥστε ἠμποροῦσαν νὰ χωθοῦν οἱ ναῦται εἰς τὸ νερὸ ἕως τὴν μέσην, ἂν τὴν ἔσπρωχναν ἀκόμη περισσότερον. Ἦλθε λοιπὸν ἡ παλίρροια ἀπαλὰ-ἀπαλὰ καὶ ἀνεσήκωσε τὴν λέμβον, καὶ ἡ πρώτη ἀνάκρουσις τοῦ κύματος τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ ὑποστήριγμά της.

Μὲ τέσσαρες κουπιὲς εὑρέθη εἰς ἀπόστασιν πενήντα ὀργυιῶν.

— Γνωρίζει κανεὶς σας τὰ στενὰ τῶν ρηχῶν; ἠρώτησεν ὁ Κλαβαγιάν.

— Ὄχι, καπετάνιε, ἀπήντησαν ταυτοχρόνως οἱ δύο ἄνδρες.

— Λοιπόν, εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπου μᾶς βγάλῃ ἡ ἄκρη! εἶπεν ὁ καταδρομεύς.

Ἔπλευσαν, ἐπὶ διαστήματος δέκα περίπου μέτρων, δίπλα εἰς τὸν μικροσκοπικὸν κυματοθραύστην, τὸν ὁποῖον οἱ Ἄγγλοι εἶχαν ἀποπειραθῆ νὰ κατασκευάσουν εἰς τὸ ἀκρότερον σημεῖον τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ τὰ κύματα ἐγίνοντο ὁρμητικώτερα, ἠναγκάσθησαν ἐπὶ μίαν ὥραν νὰ παλαίουν ἐναντίον τῶν κυμάτων, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ *ἰσσάρουν* τὸ πανί, διότι ἐφοβοῦντο μήπως ἔξαφνα ἐξοκείλουν εἰς τὰ ρηχά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαῆλ.*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΠΟΛΙ

Ἀγαπητοί μου,

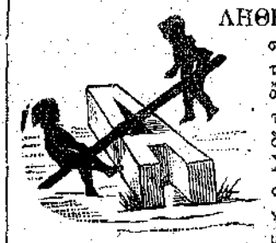

ΑΛΗΘΕΙΑ, πολὺ σοβαρὰ σᾶς τὰ εἶπα τὴν ἄλλην φορὰν τὰ τῆς ἐπιδημίας μας. Σᾶς ὡμίλησα περὶ Γένευρ, περὶ δαμαλισμοῦ καὶ ἀναδαμαλισμοῦ, περὶ κινδύνων καὶ προφυλάξεων, περὶ ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων. Σήμερον σκοπεύω νὰ σᾶς ὁμιλήσω ὀλίγον φαιδρότερα. Κάθε πρᾶγμα, ὅπως κάθε μετάλλιον, ἔχει δύο ὄψεις: τὴν καλὴν καὶ τὴν κακήν, τὴν σοβαρὰν καὶ τὴν ἀστεῖαν, τὴν τραγικὴν καὶ τὴν φαιδράν. Καὶ ἡ ἐπιδημία τῆς εὐλογιᾶς ἐπίσης, ἂν προκαλῇ τὸν φόβον καὶ τὸν οἶκτον, ἀλλὰ γεννᾷ συχνὰ καὶ τὴν ἱλαρότητα. Βέβαια, ἀνατριχιάζει κανεὶς σύσσωμος, ὅταν βλέπῃ νὰ περνᾷ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο ἁμάξι, ποὺ παίρνει τοὺς δυστυχισμένους εὐλογιῶντας καὶ τοὺς μεταφέρει εἰς τὸ νοσοκομεῖον... Ἀλλὰ γελᾷ ὅταν ἀκούῃ κανένα ἰατρὸν νὰ διηγῆται τὰ βάσανά του μὲ τὰ μπόλια, ἢ ὅταν παρίσταται εἰς σκηνὴν οἰκογενειακοῦ ἐμβολιασμοῦ, ἢ ὅταν διαβάζῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ χίλια ἐπεισόδια τῆς μικρᾶς ἐπιδημίας.

Ἓν ἀπ' αὐτά, κωμικοτραγικόν, μ' ἔκαμε νὰ γελάσω πολύ.

Μίαν ἡμέραν, προσῆλθεν εἰς κάποιον ἀστυνομικὸν τμῆμα ἕνας ἄνθρωπος κ' ἐφώναξε:

— Εἶμαι βλογιασμένος!... πάρτε με!

Φρουροί, ἀστυνόμοι, ἀστυφύλακες, ὅπου φύγῃ-φύγῃ! Πανικὸς εἰς τὸ τμῆμα! Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ αὐλὴ ἐκενώθη, ὅλοι ἐκλείσθησαν εἰς τὰ δωμάτια, καὶ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔμεινε ἀπέξω μόνος, εἰς μάτην φωνάζων κ' ἐπικαλούμενος βοήθειαν:

— Πάρτε με!...γιὰ τὸ Θεό!... νὰ μὲ πᾶτε στὸν Κάνθαρο,..

Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ ἐβγῆκαν καὶ τοῦ ὡμίλησαν ἀπὸ τὰ παράθυρα:

— Φύγε!... φύγε ἀπ' ἐδῶ μή μας κολλήσῃς!

— Καὶ γὰ πάω ποῦ; διεμορτυρήθη ὁ βλογιασμένος.

— Στὸ διάβολο! στὸν Κάνθαρο!... πήγαινε ὅπου θέλῃς!

— Μὲ ποιὸν νὰ πάω;

— Μοναχός σου!

— Μὰ πῶς νὰ πάω, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου;

— Πήγαινε μοναχός σου, σοῦ λέμε! Φύγε!

Ὁ βλογιασμένος ἔφυγε, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, οἱ ἀστυφύλακες ἐπῆραν φανικὸν ὀξὺ κ' ἐρράντισαν τοὺς τοίχους καὶ τὸ χῶμα τῆς αὐλῆς... διὰ νὰ μὴν κολλήσουν. Καὶ τὸ ἀστειότερον εἶνε, ὅτι ὅλοι ἦσαν μπολιασμένοι!

Ἕνα βράδυ πάλιν, εἰς τὸ καφενεῖον, κάποιος ἔπιασε εἰς τὴν θέρμην τῆς συζητήσεως τὸ μπράτσο τοῦ φίλου του, καὶ τοῦ τὸ ἔσφιξε. Ἀλλὰ τότε ἀντήχησε ὀξυτάτη κραυγή:

— Ὤι!!!

— Τί ἔπαθες; τί εἶνε;

— Τὸ μπόλι μου! μοῦ τὸ ἔλυωσες! Ἀού!!

Οἱ θωμῶνες ἀνεστατώθησαν. Ἐνόμισαν ὅτι συνέβη δολοφονία. Ἐπλησίασαν ἔμφοβοι τὸν ὅμιλον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀντήχησεν ἡ κραυγή, ἔμαθαν τί τρέχει, καὶ γελῶντες ἐπέστρεψαν εἰς τὰς θέσεις των, ὅπου ὅλοι ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὰ μπόλια των. Καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ τραπεζάκια δὲν ἤκουες πλέον παρὰ διὰ σωληνάρια.

— Τὸ δικό μου μπόλι ἔπιασε μιὰ χαρά!

— Τὸ δικό μου ἔσβυσε.

— Μὰ θὰ ἔχῃς *ἀνοσία.*

— Ἀνοησία ἐγὼ δὲν ἔχω· ἐσὺ εἶσαι ἀνόητος!

— Ὄχι, καλέ· ἀνοσία εἶπα...

— Ἀ!

Ἕνας ἰατρὸς διηγήθη τότε εἰς ἐπήκοον τὰ τί ὑπέφερε μὲ τοὺς πελάτας του.

— Τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ κλαῖνε, ἔλεγε, καὶ οἱ κυρίες νὰ κάνουν γίλια νάζια. «Ἄχ, γιατρέ μου.. μὴ βαθειά!... Γιατρέ, ἔβγαλε αἷμα καὶ δὲν θὰ πιάσῃ...Γιατρὲ δὲν ἔβγαλε αἷμα καὶ δὲν θὰ πιάσῃ... Γιατρέ, δὲν κάνει καλλίτερα στὸ πόδι; Γιατρέ, ἂς εἶνε 'στὸ μπράτσο, ἀλλὰ πάρα κάτω... ὄχι, πάρα πάνω... Γιατρὲ, δὲν ἔπιασε!... Γιατρέ, ἔπιασε πολύ, ἔχω πυρετό, μὴν πάθῃ τίποτε τὸ χέρι μου;...» Μ' ἐλύσσαξαν αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Καὶ γιατί; γιὰ τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου! Γιὰ ἕνα μπόλι, ποὺ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ καὶ μοναχός του!

Νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ κ' ἐγὼ τὴν ἁμαρτίαν μου, τὸ ἔκαμα μοναχός μου. Ἀγόρασα ἕνα σωληνάριον ἐλβετικὸν μὲ τὸ νυστεράκι του, ἔσπασα τὸ γυαλὶ στὲς δυὸ ἄκρες, ἐφύσηξα τὴν δαμαλίδα 'ς ἕνα πιατάκι—μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν τὴν πάθω σὰν κάποιον, ποὺ φυσῶντας τὸ σωληνάριον ἐμπολιάσθηκε χωρὶς νὰ θέλῃ... στὸ στόμα!—ἐτρύπησα ἔπειτα μὲ τὸ νυστέρι τὸ χέρι μου, ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὴν γραντσουνιὰν ὀλίγην δαμαλίτιδα, ἄφισα νὰ στεγνώσῃ τὸ αἷμα καὶ τὸ ἐσκέπασα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο κι' ὅλο! Ἔπειτα ἔκαμα τὸ ἴδιον εἰς τὰ χέρια ὅλου τοῦ σπιτικοῦ, καὶ εἶχα μίαν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πενήντα τοῖς ἑκατόν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ μίαν μόνον ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἄδειαν τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, ἔκαμα τὸν ἰατρόν. Εἰμπορεῖ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ μὲ καταγγείλῃ

καὶ νὰ κινδυνεύσω νὰ πληρώσω πρόστιμον. Ἀλλὰ θὰ πολογηθῶ λέγων ὅτι τὸ μπόλι εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐνοχλῇ κανεὶς τὸν ἰατρόν του, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὀλίγην προσοχὴν καὶ ὀλίγον βορικὸν διὰ τὴν ἀπολύμανσιν.

Καὶ διὰ πόσα ἄλλα πράγματα τῆς ἰατρικῆς δὲν χρειάζεται ὁ ἰατρός! Τὸ λέγει καὶ ἕνας παλαιὸς λόγος: «Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ὀλίγον ἰατρὸς καὶ ὀλίγον θεολόγος». Τὴν παροιμίαν αὐτὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν συμπληρώσῃ: Κάθε ἄνθρωπος εἶνε *ὀλίγον ἀπ' ὅλα!*

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑ...

Φαίνεται ὅτι, εἴτε ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο, εἴτε ἀπὸ τὰς πολλὰς συγκινήσεις, εἴτε ἀπὸ τὸν πρωϊνὸν ἀέρα, ποὺ ἤτανε κρυοῦτσικος, ὁ *Μελάνης* μας — ἐνῷ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδοκίμαζε τὸν λαπᾶ ποὺ ἡ Ἀννέττα τοῦ ἐσερβίριζε, τρεῖς ἑβδομάδες τώρα, εἰς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Παλαιοτομίδου,— ὁ *Μελάνης* μας, ποὺ λέτε, ᾐσθάνθη πῶς ἐξυπνοῦσε μέσα του ἡ ὄρεξις τῆς ἡλικίας του· ὄρεξις ποὺ ἦτο κάτι παραπάνω καὶ ἀπὸ πεῖνα, διότι πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ φάγῃ τίποτε νόστιμο.

Καὶ ἤτανε πολὺ λιχούδης ὁ καϊμένος ὁ *Μελάνης*...

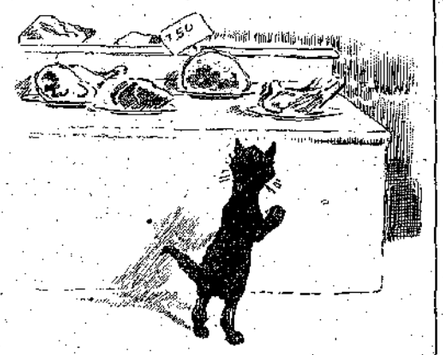

«Ἄπλωνε τὰ ἐμπροσθινά του πόδια...»
(Σελ. 63, στ. β'.)

Εἰς τὸ δρομάκι, ὅπου εὑρέθη, ἦτο μεγάλη ἡσυχία. Ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐπερνοῦσαν, καὶ κανένας σκύλαρος δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἀφοῦ ἐξεκουράσθη λιγάκι, ὁ γατάκος μας ἐξαναπῆρε σιγὰ-σιγὰ τὸν δρόμον, καὶ ἀπὸ μέσα του ἔλεγεν, ὅτι ἡ τύχη θὰ τὸν ἐβοηθοῦσε νὰ εὕρῃ τίποτε καὶ νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίτσα του.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ πολλὰ βήματα, καὶ τοῦ ἐμύρισε κρέας!... Τὰ ρουθουνάκια του ἄρχισαν ν' ἀνοιγοσφαλοῦν ἀπὸ εὐχαρίστησιν... Ἐπερνοῦσε δίπλα ἀπὸ ἕνα κρεοπωλεῖον, ὅπου ἐπωλοῦσαν χοιρινά, σαλάμια, λουκάνικα, φιλέτα καὶ ζαμπόνια — ὅλα φρεσκότατα, ἁπλωμένα ἐπάνω εἰς ἕνα μαρμαρένιον πάγκον. Ἄνθρωπος κανεὶς δὲν ἤτανε κοντά· ὅλοι, φαίνεται, γιὰ τὴν καλή του τύχη, εἶχαν δουλειὰ μέσα στὸ μαγαζί. Δὲν εἶχε παρὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν περίστασιν ποῦ τοῦ παρουσιάσθη ἐμπρός του.

Ὅταν λέγω *περίστασιν*, ἐννοῶ μίαν χοιρινὴν *μπριζολίτσαν*, ἄσπρη καὶ ροδοκόκκινη, ποὺ ἤτανε μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες μέσα σὲ μιὰ πιατέλλα, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε «ἔλα!»

Κ' ἔλεγεν ὁ *Μελάνης* μας ἀπὸ μέσα του νὰ τὴν ἁρπάξῃ, καὶ νὰ τρέξῃ νὰ χωθῇ μέσα στὴν ἀντικρυνὴ πόρτα, καὶ νὰ τὴν ξεκοκκαλίσῃ.

Εἶχεν ἀνασκωθῇ καὶ ἄπλονε τὰ ἐμπροσθινά του πόδια, ὅταν μία φωνή, ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ μέσα του, τοῦ ἐφώναξεν ἄγρια:

—Κάτω τὰ πόδια!

Καὶ τότε θυμήθηκε ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ τὴν Ἰσμήνην, μιὰ φορά, νὰ διαβάζῃ εἰς τὸ βιβλίον της, ὅτι εἶνε μεγάλη ἁμαρτία νὰ παίρνῃ κανεὶς τὸ ξένο πρᾶγμα, καὶ ὅτι ὁποιος τὸ παίρνει εἶνε κλέφτης, καὶ τὸν πηγαίνουν στὴ φυλακή...

Ἐκείνη ἡ μπριζολίτσα ἤτανε ξένη!... Λοιπόν, ἂν αὐτὸς τὴν ἔπαιρνε, θὰ ἐγινότανε κλέφτης!

— Πῶ, πῶ! *Γάλα* μου! εἶπε.

Καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ *Γάλα*, μὲ τὴν κάτασπρη σὰν χιόνι γοῦνά του, ἐφανερώθηκε εἰς τὰ μάτια τῆς φαντασίας του. Πῶς θὰ ἐτολμοῦσε νὰ πάῃ καὶ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ ἀδελφάκι του, αὐτός, ἕνας κλέφτης;... Θὰ τὸ ἐλέρονε! Πῶς θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ τὴν ἁμαρτίαν του καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ:

— Τὸ ἀγαπημένο σου ἀδελφάκι ἔκλεψε μιὰ μπριζόλα!;

«Ὄχι! — ἐσυλλογίσθηκε ἀπὸ μέσα του ὁ Μελάνης. — Καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ κυττάξω μὲ τὰ πράσινα μάτια μου τὰ γαλανὰ ματάκια τοῦ *Γάλα*. Εἶνε, βέβαια, πολὺ ὄρεκτική, αὐτὴ ἡ μπριζόλα, καὶ...»

Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὁ κρεοπώλης ἐπλησίαζεν εἰς τὸν πάγκον του μὲ τὴν μαχαίραν του, καὶ ὁ φιλαράκος μας ἀμέσως τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, διὰ νὰ ξεφύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν μαχαίραν καὶ ἀπὸ τὸν πειρασμόν!...

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ πατέρας τῆς Μάγγης δὲν ἦτο ἀπὸ μακρὸς καλλιεργητὴς *ράντσου*. Εἶχεν ἀνατραφῇ εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μαίνης, εἰς τόπον μὲ χειμῶνας δριμυτάτους, μὲ ἔδαφος ἀχάριστον. Εἶχεν ἐκπαιδευθῇ ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἐσχεδίαζε νὰ γίνῃ δικηγόρος.

Ἀλλὰ εἶχε πνεῦμα πολὺ τυχοδιωκτικόν, καὶ ἡ ζωὴ τῶν πόλεων δὲν ἤρεσε νὰ τῷ γίνῃ ἀπεχθής. Τοῦ συνέβη κάτι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐλύπησε πολύ, καὶ τότε ἐστρεψε καὶ αὐτὸς τὴν ράχιν πρὸς τὸν πολιτισμόν, καὶ ἔφυγεν, εἰς τὴν τύχην, πρὸς τὸ μέρος τῶν μεγάλων βουνῶν. Ἐπὶ τινα ἔτη ἔκαμε τὸ ἐμπόριον τῶν γουναρικῶν, ριψοκινδυνεύων εἰς τὰς παγωμένας χώρας, ἀδιαφορῶν ἐντελῶς ἂν θὰ ἔχανε τὴν ζωήν του, ἐλάχιστα συλλογιζόμενος τοὺς ἰδικούς του, καὶ τὴν μητέρα του ἀκόμη, τὴν ὁποίαν μόλα ταῦτα πολὺ ἀγαποῦσε. Καὶ ὅταν ἐκουράσθη νὰ κάμνῃ τὸν παγιδευτὴν τῶν ἀγριμίων καὶ ν' ἀδελφόνεται μὲ τοὺς Ἰνδούς, τῶν ὁποίων εἶχε μάθῃ μερικὰς διαλέκτους, ἐπανῆλθεν εἰς μέρη ὀλιγώτερον ἄγρια. Ἐσκέφθη νὰ γίνῃ μεταλλευτής, ἀλλὰ ὁ καλὸς καιρὸς τῶν χρυσωρυχείων τῆς Καλιφορνίας εἶχε περάσῃ πλέον. Ἡ καλλονὴ τοῦ τόπου εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων τὸν εἵλκυσεν. Ἔγινε λοιπὸν ἐχχερσωτής, ἐγκατεστάθη δηλαδὴ εἰς γαίας ἀκαλλιεργήτους, ἐζήτησε νὰ τοῦ τὰς ἐκχωρήσῃ ἡ Κυβέρνησις, καὶ ἔκτισε μίαν καλύβην διὰ νὰ κατοικῇ.

«Πῶς σ' ἐφώναζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ φεγγαριοῦ;»
(Σελ. 58, στ. 6').

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια. Ἡ παντελὴς ἐρημία τῆς χώρας ἐκείνης, ὅπου εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ τρέφῃ ἀμέτρητα κοπάδια, τοῦ ἤρεσε κατ' ἀρχάς. Κατόπιν, ἐσκέφθη νὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖ τὴν οἰκογενειακήν του ἑστίαν. Ἐνυμφεύθη μίαν Καλιφορνιανήν, ἀρκετὰ ταπεινοῦ γένους, καὶ τέλος, ἐκάλεσε πλησίον του τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ χήρα καὶ χωρὶς ἄλλο παιδὶ ἀπὸ αὐτόν.

Ἡ κυρία Χάρδυ ἔφερε τότε, μαζὶ μὲ τὰ πράγματά της, μερικὰ κεβώτια γεμάτα μὲ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄλλοτε τοῦ Τζάκ. Τὰ ἐπύταξεν αὐτὸς μ' ἓν εἶδος περιεργείας, ἀπορῶν καὶ ὁ ἴδιος πῶς, εἰς τὴν νεότητά του, εἶχε συμβῇ νὰ λατρεύῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Εἶχε γίνῃ ἡμιάγριος πλέον καὶ δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὴν τρελλὴν ἱππηλασίαν μέσα στὰ λεβάδια ἢ ἐπάνω στὰ δρομάκια τῶν βουνῶν. Ἐπνίγετο μέσα στὸ σπίτι του, ὅπως ἠσθάνετο ὅτι ἐπνίγετο εἰς τὰς πόλεις. Ἡ ἐρημία, ἡ σιωπή, τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀπεράντων διαστημάτων καὶ τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἔλεγαν περισσότερα πράγματα παρὰ ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου. Ὁ Τζὰκ Χάρδυ ἦτο ποιητής, εἰς τὸ εἶδός του· δὲν τὸ ἐφαντάζετο ὅμως ὅτι ἦτο. Λοιπόν, οἱ περιφρονημένοι τόμοι ἐρρίφθησαν εἰς μίαν ἀποθήκην, ὅπου ἐξωρίζοντο τὰ ἄχρηστα ἐπίπλα καὶ αἱ παλιὲς κασσέλες.

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Τζὰκ Χάρδυ ἀνεκάλυψεν αὐτὸν τὸν κρυμμένον θησαυρόν. Ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὅταν ἐδήλωσεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι ἤθελε νὰ τὸν στείλουν εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον. Ὁ Τζὰκ Χάρδυ ᾐσθάνθη ὅλον τὸ μῖσός του ἐναντίον τοῦ πολιτισμοῦ νὰ ἐξυπναῖ ἐξαφνα, κ' ἔγινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν. Ὁ υἱός του Χάρρης ἄφησε νὰ περάσῃ ὁ θυμός. Ὁ πατέρας του τὸν ἐνομισε νικημένον, ἀλλὰ ἕνα πρωὶ ὁ Χάρρης ἔφυγεν ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ πενταράν ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἐπήγαινε νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ εὕρῃ τὰ μέσα νὰ σπουδάσῃ. Μετὰ δύο ἔτη, ὁ δευτερότοκος υἱός, ὁ Φίλ, ἐπῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ τρίτος, ὁ Τώμ, ἐπεριφρονοῦσεν ἀπ' ἐναντίας τὰ βιβλία καὶ ἐκείνους ποὺ τὰ διαβάζουν· ἔγινε δέ, εἰς ὅλα, ὁ ὑπαρχηγὸς καὶ τοποτηρητὴς τοῦ πατέρα του.

Ἡ Μάγγη, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της, ἀνεκάλυψε καὶ αὐτὴ τὰ βιβλία, μισοφαγωμένα ἀπὸ τοὺς ποντικούς. Καὶ ἔγινε μανιώδης φιλαναγνώστρια.

Τὴν πρώτην φορὰν ποὺ ἔδειξεν εἰς τὴν Σελήνην ἕνα βιβλίον, ἡ μικροῦλα ἐπροσπάθησε νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Τότε ἡ κυρία Χάρδυ ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὸ ἄγνωστον κορίτσι. Κάθε πρωί, τὰ δύο κορίτσια ἐκλείοντο εἰς τὸ δωματιον τῆς γιαγιᾶς, καὶ αὐτή, μὲ ἀξιοθαύμαστον ὑπομονήν, ἔδειξε τὰ γράμματα εἰς τὸ Φεγγαρόπαιδο, καὶ τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ τὰ συλλαβίζῃ καὶ ἔπειτα πῶς νὰ προφέρῃ τὰς συλλαβὰς ἡνωμένας εἰς λέξεις.

Μίαν ἑβδομάδα περίπου, ἡ Σελήνη ἐκάθητο καὶ ἤκουε, σὰν σαστισμένη, φοβισμένη καὶ δειλή. Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ χέρια τῆς διδασκαλίσσης της, καί, μὲ τραυλίσματα καὶ κομπιάσματα, ἐδιάβασε, ἀλλὰ μὲ γαλλικὴν προφορὰν μίαν σελίδα ὁλόκληρον.

Ἡ Μάγγη ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαράν της. Ἐπὶ τέλους ἡ Σελήνη δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ πραγματικῶς φίλη καὶ συντρόφισσά της.

— Ἡ Σελήνη εἶχε μάθῃ νὰ διαβάζῃ, εἶπεν ἡ κυρία Χάρδυ, ὅσο γι' αὐτό, σὲ βεβαιόνω· μόνον ποῦ τὰ ἐλησμόνησεν ὅλα. Ἀφοῦ ὅμως τῆς ἦλθε πίσω ἡ μνήμη διὰ τὰ γράμματα, θὰ τῆς ἔλθῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ δι' ἄλλα πράγματα. Καμμιὰ μέρα ἡ Σελήνη θὰ μᾶς πῇ τὸ ἀληθινό της ὄνομα καὶ θὰ θυμηθῇ τὴν πατρίδα της.

— Πές μου... εἶχες βιβλία στὸ φεγγάρι;

Ἀλλά, κάθε φορὰν ποῦ ἡ Μάγγη τῆς ἔκαμνε λόγον διὰ τὸ φεγγάρι, ἡ μικροῦλα δὲν ἀπαντοῦσε.

«Ἐπῆρε τὴν πλᾶκα ἡ Σελήνη...(Σελ. 69.)

Διαφορετικὰ συνέβησαν τὰ πράγματα, ὅταν ἡ κυρία Χάρδυ τῆς ἔγραψεν ἀριθμοὺς ἐπάνω εἰς μίαν πλᾶκα διὰ νὰ κάμῃ πρόσθεσιν. Ἡ προπαίδεια τῆς Ἀριθμητικῆς εἶνε ἡ ἰδία εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ἡ προφορὰ τῆς γλώσσης δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν διὰ τὰ σημεῖα τῶν ἀριθμῶν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν πλᾶκα ἡ Σελήνη κ' ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν. Ἐκεῖ τὴν ἄφησαν μόνην της, χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλήσουν.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐσηκώθη κ' ἔφερε τὴν πλᾶκα εἰς τὴν κυρίαν Χάρδυ.

«Τῆς ἔμαθε τὴν τέχνην πῶς νὰ παχαίνῃ...» (Σελ. 69, στ. γ'.)

Ἡ πρόσθεσις ἦτο καμωμένη καὶ καλὰ καμωμένη, ἀλλὰ τὸ κορίτσάκι ἐφαίνετο σχεδὸν ἀρρωστημένο ἀπὸ τὸν κόπον.

— Ἔξοχα, Σελήνη μου. Σοῦ εἶχαν μάθῃ νὰ λογαριάζῃς, καὶ ὅ,τι ἔχεις μαθῃ θὰ σοῦ ἐπανέλθῃ μαζὶ μὲ τὴν ὑγείαν. Φθάνει ὅμως σήμερα. Πήγαινε νὰ παίξῃς μὲ τὴν Μάγγη.

Ἡ Σελήνη δὲν ἐζήτοῦσεν ἄλλο καλλίτερον. Ἦτον ἡ χαρά της νὰ ξεφεύγῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τρέχῃ, νὰ αἰσθάνεται τὸν χαρωπὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά της καὶ τὸ κεφάλι της μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά· ἦτον ἰδίως εὐχαριστημένη, διότι ἐκαταλάβαινε ὅ,τι τῆς ἔλεγεν ἡ Μάγγη καὶ εἰμποροῦσε καὶ αὐτὴ νὰ φλυαρῇ μὲ κάτι ἀγγλικὰ πολὺ περίεργα, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἔκαμναν τὴν φιληνάδα της νὰ γελᾷ.

Τὰ δύο κορίτσια ἦσαν πολὺ ἀγαπημένα. Ὅλοι τώρα εἶχαν τόσον συνηθίσῃ νὰ τὰ βλέπουν μαζί, ὥστε, ἂν ἡ Σελήνη ἐτύχαινε νὰ ἐξασανισθῇ τόσον μυστηριωδῶς ὅπως εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Χάρδυ θὰ ἐλυποῦντο πικρά, σὰν νὰ ἔχαναν κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
ΑΙ ΔΥΟ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΕΣ

Εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Τζὰκ Χάρδυ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τοὺς ἀργούς. Ἡ Μάγγη ἐβοηθοῦσε τὴν μητέρα της. Τώρα ποῦ ἡ Σελήνη εἶχε θεραπευθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται καὶ αὐτή. Τὰ δύο κορίτσια ἦσαν ἀχώριστα πλέον.

Ἡ κυρία Τζὰκ Χάρδυ εἶχε μίαν εἰδικότητα. Ἕνας Γάλλος ξενοδόχος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, στενοχωρούμενος διότι δὲν εὑρίσκεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον παρὰ κάτι κοκκαλιάρικα πουλερικά, κοτόπουλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βλέπει κανεὶς κρεμασμένα εἰς τὰ μανάβικα τῆς Ἀμερικῆς, κίτρινα, μακρολαίμικα καὶ δίχως κρέας, ἐπροσπάθησε νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐξυπνην τοκοκυράν εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἐπέτυχε νὰ εὕρῃ τὴν κυρίαν Τζὰκ Χάρδυ καὶ τῆς ἔμαθε τὴν τέχνην πῶς νὰ παχαίνῃ τὰ πουλερικά, πῶς νὰ τὰ κάμνῃ ὀρεκτικώτατα, καὶ πῶς νὰ τὰ μαδᾷ, χωρὶς νὰ τὰ ζεματίζῃ. Τῆς ἐζήτησε ἐπίσης καὶ φρέσκο βούτυρο· δὲν εὗρισκεν ἀλλοῦ παρὰ μόνον ἀλατισμένο. Τὸ ξενοδοχεῖόν του ἔγινε τῆς μόδας, καὶ ἡ κυρία Τζὰκ Χάρδυ δὲν ἐπρόφθαινε νὰ προμηθεύῃ τὰ πράγματα ποὺ τῆς παρήγγελλεν ὁ ξενοδόχος.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ μητέρα τῆς Μάγγης εἶχε τὸ ἀτομικόν της εἰσοδηματάκι. Ὁ σύζυγός της τὴν ἄφινεν ἀπόλυτον κυρίαν εἰς τὸ κοτέτσι καὶ τὸ γαλα-

κτομεῖόν της, καὶ τῆς ἐπρομήθευεν ὅσας ἀγελάδας ἤθελεν. Τὰς ἔπιανον μὲ τὸν βρόχον, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ἀγρίας ἀγέλας, καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ἀγελάδες ἐγίνοντο ἥμεροι εἰς τὸν σταῦλον ἢ μέσα εἰς τὸ περίφραγμα τῆς μάνδρας κ' ἐστέκοντο νὰ τὰς ἀρμέγουν, ἔπως αἱ εὐρωπαῖαι.

Ἡ Μάγγη ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ μαζεύῃ τὸ ἀνθόγαλα, ἀπὸ τὰ μεγάλα χωματένια δοχεῖα, καὶ νὰ δέρνῃ καὶ τὸ γάλα διὰ νὰ βγάζῃ βούτυρο. Ἀλλὰ κυρίως διεσκέδαζε πολὺ ἔταν ἡ μητέρα της τὴν ἐπεφόρτιζε νὰ μεταφέρῃ τὰ κορίτσια γεμάτα μὲ πουλερικὰ μαδημένα καὶ μὲ βάζα βούτυρο, ἕως τὸν πλησιέστερον σταθμόν—εἰς ἀπόστασιν δηλαδὴ σημαντικήν, δεκαπέντε περίπου χιλιόμετρα.

Ἔζευαν τότε τὸ φρονιμώτερον ἀπὸ τὰ γέρικα ἄλογα εἰς μίαν ἐλαφρὰν σοῦσταν, καὶ ἡ Μάγγη τὸ ὡδηγοῦσε μὲ θαυμαστὴν ἀταραξίαν· ἐπερνοῦσε τὸ ποτάμι ἀπὸ τὰ ρηχά, μέσα στὸ νερό, ἐπερνοῦσεν ἀπὸ δρόμους σχεδὸν ἀχαράκτους, χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ διστάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μαιορ).

ΟΛΙΓΗ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ προνοητικὰ πουλιά

Εἰς τὰ δάση τῆς Καλλιφορνίας ζοῦν κάτι πουλάκια, τὰ ὁποῖα ἐνομάζονται *Ξυλουργοί*, καὶ ἔχουν ἔνστικτον τὸ προτέρημα τῆς ἀποταμιεύσεως. Γνωρίζουν ὅτι τὸν χειμῶνα δὲν εἶνε εὔκολον νὰ εὑρίσκουν τροφήν, καὶ κάμνουν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τὰς προμηθείας των διὰ τὰς ἡμέρας τῆς παγωνιᾶς. Γεμίζουν τὲς τραπούλες τῶν δένδρων μὲ κουκουνάρια, καὶ φροντίζουν μάλιστα νὰ διαλέγουν τὰ δένδρα ὅπου ὑπάρχουν αὐγὰ ἐντόμων. Τὰ αὐγὰ ἐκκολάπτονται καὶ τὰ μικρὰ ἔντομα παχύνονται μὲ τὰ κουκουνάρια καὶ γίνονται πρώτης τάξεως μεζὲς διὰ τοὺς κυρίους ξυλουργούς. Εἰς πολλὰ μάλιστα δένδρα, τὰ ὁποῖα δὲν παράγουν κουκουνάρια, εὑρίσκουν οἱ κυνηγοὶ περισσότερα κουκουνάρια παρὰ εἰς τὰ κουκουναρόπευκα.

Ἕνας λογαριασμὸς τοῦ Ἀνανία

Λέγει ἡ στατιστικὴ ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε περισσότεραι εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, τὰ κορίτσια περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια, αἱ γρηᾶς περισσότεραι ἀπὸ τοὺς γέρους, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκουμένης δέματα ἀπὸ 100 κτὲ καθένα, θὰ ἐπερίσσευαν τόσαι γυναῖκες, ὥστε εἰς κάθε δέμα νὰ βάλετε ἄλλας 9. Καὶ καθὼς λέγουν αἱ στατιστικαὶ τῶν ἀσφαλειῶν τῆς ζωῆς, μόνον πέντε εἶνε γυνάικες ἀπὸ τοὺς 100 ἀσφαλιζομένους. Φαίνεται ὅμως, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκην ν' ἀσφαλισθοῦν, διότι εἶνε προσεκτικώτεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Λέγει ἡ στατιστικὴ ὅτι κατ' ἔτος 600,000 ὀμβρέλλαι χάνονται εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰς πέντε χαμένας ὀμβρέλλας μόνον μία εἶνε γυναικεία. Ἀφοῦ λαπὸν προσέχουν τόσον αἱ γυναῖκες τὴν ὀμβρέλλαν των, πῶς θέλετε νὰ μὴ προσέχουν τὴν ζωήν των;

Ὁ Κάϊζερ καὶ ὁ Ρobινσών

Ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου Μπήττυ-Κίγξτων, ὅστις διέτέλεσεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰδικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ εἶχε πολλὰς σχέσεις μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν τῆς Γερμανίας:

«Ἐπρωτογνώρισα —λέγει— τὸν σημερινὸν Κάϊζερ, ὅταν ἦτο παιδάκι ἀκόμη. Ἐθιάδαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν «Ρobινσῶνα Κροῦσον» καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ἀληθινή. Ἐνθυμοῦμαι δὲ πόσον πικρῶς ἐλυπήθη, ὅταν τὸν ἐπληροφόρησα, ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ περιπέτειαι ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέως».

Πόσοι ἀρά γε ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους δὲν ἔχουν πάθῃ ὅ,τι ἔπαθεν ὁ μέλλων Γερμανὸς αὐτοκράτωρ;

Πῶς βγαίνουν οἱ λεκέδες

Πόσοι καὶ πόσαι εἶνε ποῦ παραπονοῦνται διὰ τοὺς λεκέδες ποῦ κάμνουν εἰς τὰ ροῦχά των, τὰ γάντια των ἢ τὰ χέρια των, καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ τοὺς βγάλουν! Καὶ ὅμως ἐνίοτε τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτατον. Οἱ λεκέδες ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὰ φροῦτα βγαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ βραστὸ νερό. Τὸ ζουμὶ τῆς ὥριμης τομάτας ἀφαιρεῖ τὸ μελάνι καὶ τὴν σκουριὰν ἀπὸ τὰ ἀσπρόρρουχα καὶ ἀπὸ τὰ χέρια· τὸ κρύο βρόχινο νερὸ μὲ ὀλίγην σόδαν ἀφαιρεῖ τὴν λίγδαν ἀπὸ ὅλα τὰ ρουχικὰ ποῦ πλύνονται. Τὰ στίγματα ποῦ ἀφίνει τὸ κερὶ βγαίνουν ἄριστα μὲ τὴν κολώνιαν καὶ ἡ ἀραιὰ διάλυσις τοῦ χλωροφύλλου νατρίου βγάζει τοὺς λεκέδες τοῦ μαύρου κρασιοῦ ἀπὸ τὰ τραπεζομάνδηλα. Τὰ γάντια καθαρίζουν ἅμα τριφθοῦν πρῶτα μὲ ψύχαν ψωμιοῦ καψαλισμένην καὶ μὲ λίγον λευκίτην, καὶ ἔπειτα μὲ ἕνα μαλλινο κουρέλι βοιτηγμένο εἰς τὴν στύφιν.

Τὰ σκουπισμένα χόρτα.

— Κώστα! φωνάζει ἡ μητέρα ἀπὸ τὸ παράθυρον· δὲν σου εἶπα χίλιες φορὲς νὰ μὴν κάθεσαι ἐπάνω στὰ χόρτα, γιατὶ εἶνε βρεγμένα;

Καὶ ὁ Κώστας ἀπὸ τὸν κῆπον:

— Μείνε ἡσυχη, μαμμά· τὰ ἐσκούπισα μὲ τὸ πανταλόνι μου, ἅμα ἐκάθησα, καὶ τώρα εἶνε στεγνωμένα!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΠΟΛΥΛΑΣ
Τυχὼν Ἀθρόου Βραβείου

["Ἴδε Διάπλασιν 1905, σελ. 418.]

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1905

[Κατὰ τὸν Κανονισμόν, εἰς τ' Ἀποτελέσματα δὲν ἀναγράφονται παρὰ μόνον ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας Σημείωσιν περὶ τῶν Εὐσήμων τὰ ὁποῖα ἔλαβαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1905. Ἂν ἔστειλε κανεὶς Σημείωσιν καὶ δὲν βλέπῃ τὄνομά του, σημαίνει ὅτι ἡ Σημείωσίς του δὲν ἐλήφθη.

Τὸ Πρῶτον Βραβεῖον μοιράζεται ἐξ ἴσου μεταξὺ τοῦ *Ἄρματος τῆς Νίκης* καὶ τοῦ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἀριθμὸν Εὐσήμων. Εἰς τοιαύτην περίστασιν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, ῥίπτεται κλῆρος. Ἀλλ' οἱ δύο ἰσοψηφοῦντες, ἐλθόντες εἰς τὸ Γραφεῖον μου, ἐκ συμφώνου, ἐδέχθησαν νὰ μοιρασθῇ εἰς δύο τὸ Βραβεῖον, ἤτοι νὰ λάβῃ ἕκαστος τόμους τῆς ἡμισείας ἀξίας τοῦ ἑνὸς χρυσοδέτου, τοῦ προωρισμένου διὰ τὸ Βραβεῖον τοῦτο, παραιτηθέντες συγχρόνως καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των,- ἀφ' οὗ ἄλλως τε αἱ εἰκόνες των ἐδημοσιεύθησαν ἤδη, ἐπειδὴ ἐβραβεύθησαν εἰς ἄλλους Διαγωνισμούς.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1905, αἱ ὁποῖαι πολὺ μὲ διηυκόλυναν εἰς τὸ ἔργον τῆς διαλογῆς καὶ τῆς ἐξελέγξεως, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς φίλοι μου (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀλέξανδρος Ἀετός, Αἴλιος Ἀριστείδης, Ἰοστεφὲς Ἄστυ, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Θεὸς τῆς Ἀγάπης, Γλυκὸ Φιλάκι, Ἄσπρος Ἀράπης, Ἰωάννης Γ. Καλφόπουλος, Ὀδυσσεὺς τοῦ Μουσοπράνου, Κόκκινον Κρίνον*, (μόνον στατιστικὴν) *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*, καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος*.]

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (ἐξ ἴσου:) *Ἄρμα τῆς Νίκης* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* (ἔλαβαν ἕκαστος Εὔσημα 220).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χειμώνανθον*, 160.—*Οὖγος τοῦ Μουσοπράνου*, 150.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δούκισσα τῶν Σαλόνων*, 139. — *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, 130.—*Αἴλιος Ἀριστείδης*, 121.

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, 111. *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, 107.—*Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*, 104. — *Ἄσπρος Ἀράπης*, 90. — *Οὐδείς*, 91. — *Ψυχὴ τῆς Λέσβου*, 88.—*Χρυσοπέρουγον Ὄνειρον*, 79.—*Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, 81.—*Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* 78. — *Παιδικὴ Χαρά*, 70. — *Ἀετιδεύς*, 65. — *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς*, 65—*Ναυσικᾶ*, 62.—*Ἑσπερινὴ Ἑσπέρα*, 62.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ. *Θαλάσσιος Ἀήρ*, 58.—*Μαρουσία*, 56.—*Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος*, 56.—*Κυρία Σκαρφαλόσκρα*, 56.—*Βρυχώμενος Λέων*, 49. — *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, 49. — *Χρυσοῦς Αἰών*, 49. — *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, 45. — *Ἄποικος Κερκυραῖος*, 45. — *Ἄγγελος Προστάτης*, 45.—*Μέλλων Διπλωμάτης*, 45. — *Νίκος Κατερινόπουλος*, 44.—*Πτερωτὴ Καρδία*, 44.—*Ἄφρα*, 44.—*Σανθὴ Φοίβη*, 43. — *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι*, 41.—*Γεώργιος Σ. Πολυλᾶς*, 39.—*Πομπαῖος Ἑρμῆς*, 38. — *Ξεπεσμένος Λόρδος*, 37. — *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*, 34. — *Πάρις Χατζηπέτρου*, 32.

Ἔλαβαν προσέτι Εὔσημα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δίχρωμος Φούξια*, 29.—*Λαλαγιᾶς*, 29.—*Ἰδιότροπος Ξανθούλα*, 27. — *Παλλάς*, 26.—*Ἀνέλπιστος Χαρά*, 21.—*Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου*, 19.—*Κόμησσα τῆς Κεφαλληνίας*, 19.—*Χιὼν τοῦ Ταϋγέτου*, 18.—*Νεράϊδα τῶν Ἀγράφων*, 17.—*Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν*, 16. —*Παρήγορος Ἄγγελος*, 16.—*Κυρία Τρίγκι-Τράγκα*, 12.—*Σίφυιος*, 11. — *Ἰωάννης Η. Ζωγράφος*, 10.—*Ταπεινὸς Θεράων*, 9.—*Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, 8, κτλ. κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης εἶνε ἐσωτερικός. Μίαν ἡμέραν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου τῷ εἶπε:

— Τάκη, ἂν κ' ἔφτος δὲν πάρῃς βραβεῖο, θὰ σὲ κρατήσω στὸ Σχολεῖο καὶ τὰς παύσεις!

Καὶ ὁ Τάκης:

— Μὰ μὲ σᾶς δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ κάμῃ! Νά, ὁ μπαμπᾶς χθὲς μοῦ εἶπε, πῶς ἀπεναντίας, ἂν δὲν πάρω βραβεῖο, θὰ μὲ ἀποσύρῃ ὁλωσδιόλου ἀπὸ τὸ Σχολεῖο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου

* * *

Διάλογος.

— Μαγκόπαιδο! τώρα νἄλθω νὰ σοῦ δώσω ξύλο ποῦ νὰ βάλῃς καὶ στὴν τσέπη σου!

— Ἄδικα θὰ κάμῃς τὸν κόπο, μπαμπά, γιατὶ ἡ τσέπη μου εἶνε τρύπια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Γελωτοποιοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Νίκη», [ΕΕΕ] ἐνέγραψε διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν τοῦ ἔτους τούτου τὸ ὑπὸ τῆς *Μαρίνας Θεοφιλοπούλου* ὑπ' ἀριθ. 1 συστηθὲν ἄπορον κοράσιον τοῦ Βόλου Θερμὰ συγαρητήρια εἰς τὴν «Νίκην» διὰ τὰ φιλόμουσα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματά της.

Ἀγοράζετε λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου; Δὲν σᾶς εἶπα τίποτε ἐφέτος, καὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν κάτι νὰ σᾶς εἰπῶ. Τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου, συνηνωμένον τώρα μὲ τὸ Λαχεῖον τῶν Ἀρχαιοτήτων, δὲν εἶνε ἁπλῶς λαχεῖον κερδοσκοπικόν, εἶνε ἔμμεσος φόρος, προαιρετικός, ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως δύο μεγάλων, ὑψηλῶν, πατριωτικῶν ἰδεῶν. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ Ἐθνικὴ Ἄμυνα. Ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ἐκσκαφὴ καὶ ἡ διατήρησις τῶν κειμηλίων τῆς Ἀρχαιότητος. Οἱ ἀγοράζοντες λοιπὸν Λαχεῖον, αὐτὰς τὰς δύο Ἰδέας ἐξυπηρετοῦν, δι' αὐτὰς συνεισφέρουν. Τὸ συμφέρον, ἡ ἐλπὶς τοῦ κέρδους εἶνε ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ κατὰ μέρος. Κάθε πατριώτης, κάθε ἑλληνόπαις, ὀφείλει, ἐκ πατριωτικοῦ καθήκοντος, νὰ οἰκονομήσῃ 4 δραχμὰς διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓν Λαχεῖον Στόλου—Ἀρχαιοτήτων.

«Βλέπω ὅτι ἀπὸ τώρα ἄρχισαν νὰ ἐπαληθεύουν μερικαὶ προφητεῖαι τοῦ κ. Φαίδωνος Καζαμίαν—μοῦ γράφει ὁ *Γαλαξίας* [ΕΕ]. —«Δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν ἕως τὸν Μάϊον διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν ζωηρὰν περιέργειαν διὰ τὴν τύχην τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Ἰουλιέττας· διότι ἀπὸ τώρα τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ ἀρέσουν καὶ ἐνδιαφέρουν περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἕνα μόνον παρέλειψεν ὁ κ. Φαίδων: τὴν τύχην τοῦ Μελάνη. Τί ὡραῖον ποῦ εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ μυθιστορηματάκι!»

Ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Λάτρου τοῦ Ἀπείρου* [4Ε], εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀγγελίαν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ «Μαργαρίτας Στέφαν». «Βιβλίον τῆς ἐξιδιασμένης του δεινότητος,—λέγει εἰς τὸ τέλος,— δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τέρψῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἠθικοποιήσῃ. Καὶ ὡς τοιοῦτον εἶνε ἄξιον ὑποστηρίξεως. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐλπίζω διὰ μιᾶς συντόνου ἐνεργείας, καὶ τὴν ἄπειρον ἐκτίμησίν μου καὶ τὸν θαυμασμόν μου πρὸς τὸν ἀγαπητὸν συγγραφέα νὰ διατρανώσω . . . . . καὶ διὰ τῆς διαδόσεως τῆς «Μαργαρίτας Στέφαν» νὰ συντελέσω, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου καὶ τῆς φιλολογίας, τῶν δύο ἐξόχων πηγῶν κάθε ὑψηλοῦ, εὐγενοῦς, γενναίου, ὑπερόχου! . . .»

Εὖγε, *Φάρε τῆς Ποντικονήσου* [Ε]! Δὲν εἶσαι, βλέπω, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ κρύπτουν τὸν λύχνον ὑπὸ τὸ μόδιον, οὔτε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν κρατοῦν διὰ τὸν ἑαυτόν των. Δι' αὐτὸ ἀναγινώσκεις τὰ φυλλάδιά μου εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων, διὰ νὰ αἰσθάνωνται κ' ἐκεῖνοι τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνεσαι καὶ σύ.

Ἕνα σωρὸ πράγματα μοῦ γράφει πάλιν ἡ *Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία* [ΕΕΕ]: Ποιηματάκια, πεζά, ἀνέκδοτα, περιγραφάς, παροιμίας, διηγήματα, καὶ ἐπιστολήν. Μὰ διατί τόσα πολλά; Βεβαίως ὠφελεῖται ποῦ τὰ γράφει. Ἀλλὰ μήπως παραμελεῖ τὰ μαθήματά της; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα!

Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἐκδρομῆς, *Ἑλληνικὴ Καρδία* [ΕΕΕ]. Καὶ ὁ ψαλμὸς σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ ἡ συμβολικὴ εἰκὼν τῆς μετανοίας. Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νὰ λησμονηθοῦν πλέον αὐτά. Ἄλλα τώρα!

Ποτὲ δὲν θὰ βαρεθῶ τὰ ὡραῖα σου γράμματα, *Ἐσμεραλδα* [ΕΕ], καὶ εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καθ' ἑβδομάδα τακτικά. Εἶμεθα μακρυά, αἱ συγκοινωνίαι μας εἶνε ἄκομη ἀτελεῖς, ὥστε ὑπομονὴ ἂν λαμβάνῃς τὸ φύλλον 9 ἡμέρας μετὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις . . . Ὄχι, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν ἐνεγράφη.

«Καλὴ μέρα καὶ τοῦ Ἁη-Βασίλη! Μέσα τὰ καλά, ἔξω τὰ κακά. Σὰν ποῦ βαρῶ ἐγὼ νὰ βαροῦν κ' ἡ λίρες μας . . . . .» Ἔ, τὸ ἔμαθα λοιπὸν καλὰ τὸ ξόρκι τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, *Πτερωτὸν Ὄνειρον*; [5Ε]. Χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου. Ἄξιζε σὰν ἕνα εὐμορφο-εὔμορφο διηγηματάκι πρωτοχρονιάτικο. Κρίμα νὰ μὴν τὸ ἔχω τὴν πρωτοχρονιά!

Φυσικά, *Ἱερολοχίτα* [ΕΕ]: Εἰμπορεῖ ἓν μυθιστόρημα νὰ μὴν εἶνε τοῦ Ἰουλίου Βὲρν καὶ νὰ εἶνε θαυμάσιον. Βεβαίως τὰ ἔργα τοῦ Βὲρν εἶνε τερπνά, διδακτικά, ἐξοχα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς δὲν ἔγραψαν ἐπίσης ὡραῖα, καὶ ὡραιότερα μάλιστα. Ἀπόδειξις προχειροτάτη ὁ «Ναυτόκαις τοῦ Σουρκούφ» καὶ τὸ «Φεγγαρόπαιδο».

Περασμένα-ξεχασμένα, *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος* [ΕΕ]. Τώρα ἐκανονίσθησαν ὅλα καὶ τὸ εὐγενὲς στάδιον σοῦ εἶνε ἀνοικτόν. Ἐμπρός, ν' ἀγωνισθῇς καὶ νὰ νικήσῃς.

Καὶ ὅμως, *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς* [ΕΕ], λέγουν ὅτι οἱ ὑγιέστεροι ἄνθρωποι εἶνε ὅσοι ἔχουν εὐπροσδλήτους τὰς ἀμυγδαλάς. Κάθε κρύωμα ξεθυμαίνει ἐκεῖ καὶ γλυτώνουν ἀπὸ σοβαρώτερα. Καὶ ὁ μακαρίτης Δελῆγιάννης, ὁ θαλερὸς γέρων, ὑπέφερεν ἀπὸ ἀμυγδαλάς. Ἕνας ἰατρὸς τὰς ὀνομάζει «ἀσφαλιστικὴν δικλεῖδα τῆς ὑγείας τοῦ στήθους.» Ὥστε ἀντὶ νὰ παραπονῆσαι, νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν.

Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ γράφῃς περισσότερον ἀπὸ μίαν κόλλαν, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* [ΕΕ]. Ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου π. χ. εἶνε ὅ,τι χρειάζεται· σύντομη καὶ καλογραμμένη καὶ περιεκτική. Ὥστε καμμίαν ἀνάγκην δὲν ἔχεις νὰ ζηλεύῃς ἐκείνους ποῦ γεμίζουν κόλλες καὶ κόλλες...

Ἡ φιλτάτη μου *Χρυσὴ Ταυρίδου*, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Αἴμου*, ἀρραβωνιάσθηκε! Θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ἔγκαρδίους εὐχὰς ἐκ μέρους ὅλου τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ ἠθοποιὸς ὁ φίλος μου *Λευκοκόμαντος Αἰγιαλός* [ΕΕΕ]! Μὲ τὴν λοιπὴν πειραιώτικην παρέαν, θὰ παίξουν εἰς τὸ θέατρον χάριν πατριωτικοῦ σκοποῦ. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ παράστασίς των θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρά. Καὶ περμένω εἰδήσεις.

Νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν πατέρα σου, *Παιδικὴ Χαρά* [4Ε], διὰ τὰ ὡραῖα λόγια ποῦ εἶπε δι' ἐμέ. Τί θλιβερὰ ἱστορία αὐτὴ ποῦ μοῦ διηγεῖσαι καὶ πόσον θὰ ὑπεφέρατε ὅλοι ἐξ αὐτῆς! Ἔ, τώρα ποῦ ἡσυχάσατε, ἐμπρός. Τὰ γράμματά σου ἀγὰ πέφτουν βροχὴ καθὼς λέγεις.

Νὰ μία ὡραία μέθοδος ἱκανοποιήσεως, ποῦ τὴν συνιστῶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου: Τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* [ΕΕΕ] ἐνόμισε προχθὲς ὅτι τοῦ ἔβαλα ὀλιγώτερα Εὔσημα ἀφ' ὅτι ἄξιζε ἡ ἐπιστολή του (!) Στὴν ἀρχὴ ἐτεντώθη, ἐφουσκωσε, ἐθύμωσε, ἐπῆγε νὰ σκάσῃ· ἔπειτα... ἐπῆρε τὴν πένναν, καὶ ἡσυχα-ἡσυχα, ἐκεῖ ποῦ τοῦ εἶχα 'ρτὸ φύλλο δύο Εὔσημα, ἔγραψε 15. Καὶ ἡσύχασε. Ἔτσι καὶ τὰ τρία σημερινὰ εἰμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ τριάντα!

Ὡραίας ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δικέφαλος Ἀετὸς* [4Ε], *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* [3Ε], *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* [ΕΕ], *Ἀιθέριον Πλάσμα* [ΕΕ], *Θεὸς τῆς Ἀγάπης* [4Ε], *Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους* [ΕΕ]. *Ἀδαμάντινος Χαρακτὴρ* [3Ε], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ], *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* [3Ε], *Μικρὸς Κεφαλλὴν* [Ε] καὶ *Πολυθέλγητρος Νεότης* [Ε].

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀλίγον ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ η, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος*, κ. (...) *Χρυσαλλίς* κ. (Π. Κ. Π. Ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς· χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα· ἀναγινώσκεις τὰ φυλλάδιά μου δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἔκδοσίν των· ἔ, τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ μᾶς χωρίζῃ τόση ἀπόστασις!) *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, α. (Κ. Δ.) *Κρηναῖς*, κ. (Ε. Μ. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ξανθὸ Διαβολάκι*, κ. (Ε. Κ. Μ. εὔμορφο τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ παίξῃ ρόλον εἰς τὸν κύκλον μας·) *Γαλαξίας*, α. (Σ. Κ.) *Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας*, α. (Π. Β. Ἰδοὺ, αὐτὸ ποῦ προσέθεσες εἰς τὸ τέλος·) *Ξεγανωμένος Τενενές*, α. (Μ. Α. Τ. ἄ, μὰ δὲν γίνεται πιὸ ἀστεῖο ψευδώνυμο!) *Ἀμίμητος Καραγκιόζης*, α. (Κ. Σ. Ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ σοῦ ἀρέσει·) *Ρεμβώδης Μαυρομμάτα*, κ. (Ε. Τ. χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· κἀ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦς εἰς τὸ προσεχές·) *Ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Μ. Μ. Μ. ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις διὰ τὴν Ἀγγελίαν του καὶ διότι αὐθ' ἐγγράψῃς εἰς τὴν «Μαργαρίταν Στέφαν» ὅλους τοὺς φίλους σου·») *Κομεδιοφόρος*, κ. (++) *Ἱερὸς Ἀγών*, α. (Κ. Μ. Τ.) καὶ *Τρέμουσα*, κ. (Π: Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Παιδικὴ Χαρά*, κ. *Θυγάτηρ τοῦ Φαραώ*, κ. *Ἀττικὴ Μυρσίνη*, κ. *Μεγάλη Ἑλλάς*, α.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Νὺξ τῆς Κασσέλλας* μὲ τὴν *Γόνδολον τῆς Βενετίας*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Ἐλληνίδα*, *Μαργαρίταν* τοῦ *Ἀγροῦ* καὶ *Φλοισβίζον Ρυάκιον* — τὸ *Λεσβιακὸν Ἄνθος* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Διηγήτρον τῆς Νεολαίας*— ἡ *Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἑαρινὴν Ἑσπέραν* — ἡ *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὸν *Εὐφορίωνα*, *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Ἑαρινὴν Νεφέλην* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι* — ἡ *Βανίλια* μὲ τὸ *Σκληρὸν Παρελθόν*, *Ἀιθέριον Πλάσμα* καὶ *Ἑωθινὸν Ἄσμα* — ἡ *Γόνδολα τῆς Βενετίας* μὲ τὸν *Θεὸν τῆς

Ἐθνικὸν Ὕμνον, Ἐθνικὴν Σημαίαν, Νόρμαν καὶ *Βανίλιαν* — ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Ἀγράφων* — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι, Ἀέρην τοῦ Ἀπείρου, Κίτρινο Ντόμινο, Κύκνειον Ἆσμα* καὶ *Ὄνειρον Παρθένου* — ἡ *Μπουμπουλίνα* μὲ τὴν *Ἄφραν, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Πτερωτὸν Ὄνειρον, Λήθην* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ἡ *Μαραμένη Γαζία* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* — τὸ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* μὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* — *Ἀννίβας* ὁ *Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Παγωμένην Φλόγα, Δεσμὸν Φιλίας, Μαῦρον Ἀετόν, Κυανοῦν Σπήλαιον* καὶ *Νύκτα τῆς Καστέλλας* — ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸν *Δεσμὸν Φιλίας, Μαῦρον Ἀετόν, Ἕλληνα Στρατιώτην, Χρυσοῦν Μόσχον* καὶ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* — ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἐθνικὴν Σημαίαν, Πτερωτὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Τέφραν* καὶ *Ἀγνὴν Καρδίαν* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Βροντὴν τοῦ Διός, Δικέφαλον Ἀετὸν* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* — τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Ἀναμμένο Σπίρτο, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ἡ *Ἕνωσις* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Διός* καὶ *Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ* — τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός* καὶ *Ἐθνικὴν Ἀμυναν* — ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο, Ροδοπιείαν Αὔραν, Ἰοστεφῆ Ἄστυ, Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ἐσμεράλδαν* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Νύκτα τῆς Καστέλλας* καὶ *Φλογεραὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* — ἡ *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι, Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας, Μαραμένην Γαζίαν* καὶ *Θεὸν τῆς Ἀγάπης* — ὁ *Ἑλληνικὸς Παιὰν* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Πολυθέλγητρον Νεότητα* — τὸ *Αἰθέριον Πλάσμα* μὲ τὸν *Ἀέρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ἐθνικὴν Ἀμυναν* — ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ἐθνικὴν Ἀμυναν, Ἀναίσθητον Καρδίαν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Ὡραίαν Τουρλίδα* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Κρεόλην, Ἀέρην τοῦ Ἀπείρου, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Ἄπτερος Νίκη* μὲ τὴν *Νύκτα τῆς Καστέλλας, Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο, Ὄνειρον τῆς Πατρίδος* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξασπάθωμα·) *Ἕνωσιν* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· εἰς τὴν σχολὴν τῆς Χάλκης ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς·) *Ἐλπιδοφόρον* ([ΕΕ], αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἐλπίζω ὅτι φέτος θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Μαργαρίταν Κ.* (κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σὲ γνωρίσω! ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κάμῃς εἰς ἄλλο ταξεῖδι·) *Θεσσαλικὸν Ἀστέρα* (νὰ φυλάξῃς τὴν Μετοχήν σου καὶ ἴσως ἀργότερα εὕρῃς ἀγοραστάς· ὄχι, ἄλλον μὲ τὸ ἐπώνυμόν σου δὲν ἔχω·) *Πτερωτὸν Ἀγγελιαφόρον* ([ΞΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν·) *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* ([ΞΕ], ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· φίλησέ μου τὸ *Φλοιοβίζον Ρυάκιον*·) *Ρόδον τοῦ Χειμῶνος* (ἔστειλα· ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ εἰς τὸ 1ον φύλλον, σὲ πληροφορεῖ περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν· ὄχι, μεταφράσεις δὲν εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς·) *Ξενοφῶντα Μ.* (ὁ καιρὸς δὲν παρῆλθε· πρέπει νὰ πάρῃς ἀπὸ τώρα ψευδώνυμον, ἂν θέλῃς νὰ συναγωνισθῇς εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1906·) *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας* (ναί, ἀ! δὲν πωλήσῃ τίποτε, θὰ χάσῃ 3,15· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους νὰ μὴν εὕρῃ ἕνα τουλάχιστον ἀγοραστὴν κοπουνίου· καὶ τότε θὰ πάρῃ ἀπὸ αὐτὸν 60 λεπτά, καὶ ἐπὶ μίαν τριμηνίαν τὴν Διάπλασιν δωρεάν· ὥστε τότε δὲν χάνει τίποτε·) *Μαραμένην Γαζίαν* (πραγματικῶς, ὁ κ. Φαίδων μοῦ εἶπε πολλὰ καλὰ διὰ τὰ ἔργα τῆς ἀδελφῆς σου· βλέπω ὅμως ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, ὅτι καὶ σὺ θὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ ἴχνη της·) *Ἄπτερον Νίκην, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Κουφιοκάρυδο* (ἂν στείλῃς τετράδιον ἀπ' εὐθείας, θὰ σὲ θεωρῶ καθυστεροῦντα· καὶ δὲν θὰ σοῦ δημοσιεύω πλέον προτάσεις· ὥστε δὲν πρόκειται «νὰ σ' ἐνοήσωσι») *Μεγάλην Ἑλλάδα* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὸν *Νυκτοκόραν*·) *Οὐρανίαν Κ. Σ.* (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν πρότασιν, συναποστέλλουσα καὶ 1 φρ. διὰ δικαίωμα ψευδωνύμου·) *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Μαρτίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

101. Δεξίγριφος.

Τὴν πρώτην-πρώτην χωριστὰ τῶν συλλαβῶν [μου βάλε,
Αἱ δύο ἄλλαι μένουσαι κάμνουν μεγάλον [κρότον.
Ἐν ἐθνικὸν ἐπίθετον τὸ ὅλον, νῦν καὶ πάλαι,
Τοιοῦτος δὲ ὁμηρικὸς εἷς ἥρως ἐκ τῶν πρώτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας

102. Ἀναγραμματισμός.

Κατοικίδιόν τι εἶμαι
Ὅπως ἔγω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ἄγριόν τι θ' ἀποκτήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστέας Ν. Κατζῆ-Γρίβα

103. Ρόμβος.

1. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ θωμὸς
2. Τὸ δεύτερόν μου εἷς θεὸς ἀπ' τὴ Μυθολογία
3. Ἀάσπη καλεῖται, φίλε μου, τὸ τρίτον μου [κοινῶς,
4. Τὸ τέταρτόν μου βρίσκεται σὲ καθεμιὰ οἰκία
5. Μικροὶ μεγάλοι ἐκτελοῦν ὅσα ἐγὼ προστάζω
6. Καὶ μ' ἕνα, τέλος, κτητικὸν τὸν Ρόμβον [ἑτοιμάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

104-105. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν, τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας:

Μαρία, Πύρρος, ἐρανός, ἄκριτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠχροῦ Ἀμαράντου

106. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:

1. Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀφρικῆς. 2. Πτηνόν. 3. Ζῶον ἄγριον. 4. Κωμόπολις τῆς Ἑλλάδος. 5. Πέρσης στρατηγός. 6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ζωγράφου

107. Τονόγριφος.

Ἂν τὸν τόνον ἀναιβάσῃς,
Θὰ ἰδῇς παὶ θὰ τὰ γάσῃς·
Πόλις Εὐρωπαϊκὴ
Νὰ σοῦ γίνῃ . . . μετοχή!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

108. Ἐπιγραφή.

Ο Δ Ι Σ Ε Υ
Α Ε Μ Ε Ω Γ
Τ Η Ο Σ Τ Ρ
Ε Σ Τ Ω Ι Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Προσωπείου

109. Μικτόν.

νς - τ - σγν - ειο - ει - ου - αει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυχωμένου Λέοντος

110. Γρῖφος.

$$\frac{\text{ΜΟ}}{\text{Ν}} \times \frac{\text{Ν}}{\text{ΜΟ}} \quad \frac{\text{ΝΚ}}{\text{τέλους}}$$

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀρφέως Α. Ναΐδη

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52.

581. Σεμέλη (σὲ μέλει.) — 582. Δάμων-Δαίμων. — Γάϊος - Λάϊος - Μάϊος. — 584. Δαμιανός - μαϊδανός. — 585. Σοφία. — 586. Ἡ βάρκα καὶ ὁ βαρκάρης.

587. ΑΔΦΑ (πΑΦΛΑζον...) ΦΩΝΗ (ἀγαθΗΝ Ω Φίλοι) ΑΝΗΡ (Ἄρ ΗΝ Ἀήττητον) 588. ἘλαΛΕΩΝ (ποΝΩ ΕΛπίζω) τος, ἐλάτη, ἔλαττον. — 589—590. 1. *Θάρρος*, Πάρος, πόρος, ὄρος, ὅλος, ἕλος, μέλος, μέσος, Νέσσος, νέος, *δέος*. 2. *Βάθος* λάθος, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Κῦρος, κῦδος, ὕδος, θῦρος. — 591. Διότι ἡ λέξις *ἅλας* εἶνε μέρος τῆς λέξεως ΘΑΛΑΣσα. — 592-593. 1, Ἡ Δράμα (δρᾶμα.) 2, ὁ Ἀρχάγγελος. — 594. ΠΕΛΛΑ - ΑΥΛΙΣ (ΠΑρασκευή, πΕΥΓκη, κάΛΛος, ἈμαΛΙα, ἈθαναΣΙος.) — 595. *Μετὰ τὸν Θεὸν ἡ Πατρίς* (Μὲ τᾶ τό - νθε - ὧν ὑπ' ἄ! τρίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, δεκὰ δὲ τοῦς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐνισοῦνται εἰς χρυσόν. Ἀγγελίαι στελλόμεναι ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἐλλιπές, δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Nicolaos Argyriou, pension «Zographia», Philippople (Bulgarie). (5'—21).

Εὐχόμεθα τοῖς συνδρομηταῖς καὶ συνδρομητρίαις εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος. — *Μεγάλη Ἑλλάς, Νυκτοκόραξ.* (5'—22).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Μαργαρίτα Στέφα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κομψότατον βιβλίον ἐκ σελίδων 200 καὶ ἄνω μὲ καλλιτεχνικὴν ἐξώφυλλον δίχρωμον.

Θὰ εἶνε ἕτοιμον τὴν 15 Μαρτίου

ΘΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡΑΓΚΑ ΤΡΙΑ

Ἀλλὰ οἱ ἐγγραφόμενοι ἀπὸ τοῦδε συνδρομηταὶ προπληρόνουν ***φράγκα δύο (2) μόνον,*** καὶ λαμβάνουν μέρος καὶ εἰς τὸ μικρὸν λαχεῖον. (Ἴδε Ἀγγελίαν.)

Παραγγελίαι δεκταὶ καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΔΑΤΟΣ · Ὁδὸς Σωκρατέους ἀρ. 9. — Στοὰ Πάππου.